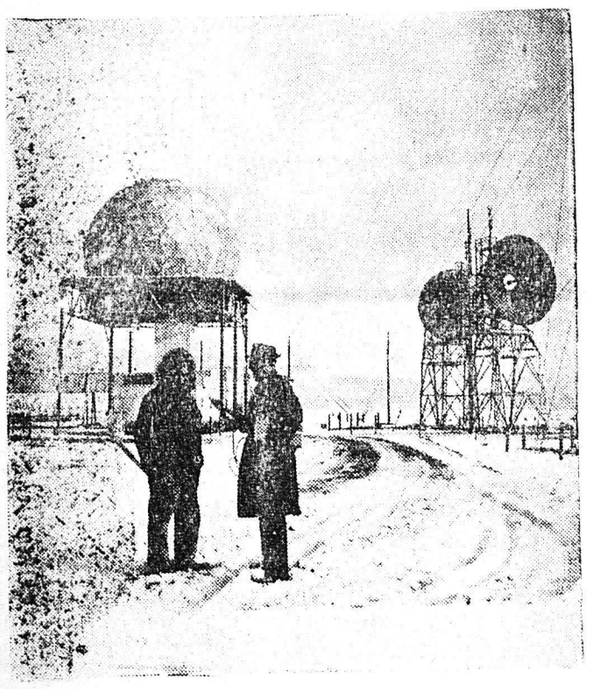

Μία νέα επιστημονική βάσις κατεσκευάσθη υπό των Ηνωμένων Πολιτειών διά την διερεύνησιν του Βορείου Πόλου. Η «Φωνή της Αμερικής» επί τη συμπληρώσει 20 ετών από της ιδρύσεώς της, απέστειλε εις την βάσιν αυτήν τον κ. Μίκαελ Χάνου ο οποίος συνομιλεί με Εσκιμώον φύλακα της βάσεως, όπου ήδη έχουν τοποθετηθή δύο τεράστια ραντάρ και μέγα ηλιοτρόπιον.

Θαυμάσια μνημεία τέχνης

Η ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΑ ΕΙΣ ΠΑΤΡΑΣ

Αξιόλογον έργον εις τον ναόν Αγίου Διονυσίου

Επισκεπτόμενος κανείς τη Θεσσαλονίκη και περιερχόμενος τα αξιοθέατα της πόλεως, μένει πραγματικά κατάπληκτος από τα θαυμάσια μνημεία της Βυζαντινής τέχνης (Αρχιτεκτονικής και Αγιογραφίας) που υπάρχουν στην πόλι. Δέκα πέντε αιώνων ξέλιξις των δύο αυτών τεχνών του δίδει θέμα μελέτης, θαυμασμού, συγκρίσεως. Ναοί χιλίων πεντακοσίων ετών, υπόγειοι πολλοί από αυτούς, λόγω των προσχώσεων του χρόνου, στέκουν σαν μάρτυρες παρελθόντος μεγαλείου και δόξης. Εκεί βλέπεις αγιογραφίες από τα αρχέτυπα της βυζαντινής ακμαιφυίας μέχρι των αριστουργηματικών ψηφιδωτών και τις ανάλαφρες νεοβυζαντινές μορφές της Κρητικομακεδονικής αγιογραφίας και θαυμάζεις την έκφρασι, την ευκινησία και την γλυκύτητα της άγιοσύνης των μορφών.

Δυστυχώς εις την πόλιν των Πατρών, στόχον των επανειλημμένων βαρβαρικών επιδρομών και των ολοκληρωτικών καταστροφών της διά πυρός, σιδήρου και άρπαγής δεν έμεινε τίποτε όρθιο από τα άλλοτε περίκαλλη χριστιανικά μνημεία της. Από δε της αναρθώσεως του Βασιλείου το έργο της αποκαταστάσεως των ναών της πόλεως ενεθαρρύνθη μεν δυτικίζουσαν τεχνοτροπίαι, όχι τόσον εις την αρχιτεκτονικήν, όσον, ατυχώς, εις την αγιογραφίαν. Έτσι ενώ έχομεν εις τους κεντρικούς ναούς μας εικόνας και τοιχογραφίας που αντιπωσιάζουν εις κομψότητα και έκφρασιν, εις χρώμα και κίνησιν (περίφημοι πίνακες Στελακάτου, Πριονά πατρός και υιού, Καυσοκαλυβίτη και λοιπών) στο σύνολον όλα άπονέουν δυτικόν ρυθμόν Αναγεννήσεως. Εξαίρεσιν αποτελεί ο ναός των Αγίων Αναργύρων, το εσωτερικόν του οποίου χάρις στον άείμνηστον Γιάννη Ζωγόπουλον, αγιογραφήθη εξ ολοκλήρου από τα χέρια του μύστου της Βυζαντινής ζωγραφικής Δημ. Πελεκάση κατά τον κλασικόν Κρητοζακυνθινόν ρυθμόν της εξειλιγμένης νεοβυζαντινής αγιογραφίας. Επίσης τα ωραιότατα ξυλογλυπτά του Ναού Ευαγγελιστρίας πρέπει να μνημονευθούν ιδιαιτέρως.

Μετά ταύτα, πρέπει όλως ιδιαιτέρως να εξαρθή μία σοβαρά προσπάθεια αποκαταστάσεως γνησίας βυζαντινής τέχνης εις τον περικαλλή έν Πάτραις και νεότευκτον μεγάλον βυζαντινόν ναόν του Αγίου Διονυσίου. Καίτοι αρχικώς έγινε το τέμπλεον, το οποίον κατά γενικήν ομολογίαν μειονεκτεί λόγω του βεβιασμένου της εκτελέσεως (υπάρχει βάσιμος έλπις ότι θα ανακατασκευασθή κάποτε). Οι μετά ταύτα αναλαβόντες την έκπροσώπησιν του ναού, αλληλοδιαδόχως είχον λαμπράς επιτυχίας. Το μεγαλοπρεπέστατον μωσαϊκόν της βαπτεδώσεως επηκολούθησαν τα θαυμάσια ξυλογλυπτά έργα Κωστοπούλου (άμβων, παγκάριον, θρόνος) αψόγως βυζαντινά. Όλα αυτά τα επεστέγασε η αγιογράφησις του τρούλλου και της πλατυτέρας υπό του αξιοτάτου χειριστού του χρωστῆρος και μύστου της κλασσικής βυζαντινής αγιογραφίας κ. Ν. Στρατούλη.

Η αναζήτησις και εξασφάλισις του αγιογράφου αυτού απετέλεσεν ύψιστης ιστορικής σημασίας διά την πόλιν έργον του άειμνήστου Μητροπολίτου τότε Πατρών Θεοκλήτου και των τότε επιτρόπων εν συνεννοήσει προς τον διευθυντήν αναστηλώσεως του Υπουργείου Παιδείας κ. Στίκαν, η δε διατήρησις αυτού εις την συνέχειαν του έργου, αξιέπαινον ενέργειαν του Αγίου Πατρών κ. Κωνσταντίνου και των εν συνεχεία επιτρόπων και του προϊσταμένου του ναού παπα—Σταμάτη Πέττα.

Τώρα που έφυγε από το εσωτερικόν της εκκλησίας το δάσος των ικριωμάτων, άπεκαλύφθη κάτι το ασύλληπτον εις μεγαλείον. Από της κορυφής του τρούλλου, ύψους 35 μέτρων δεσπόζει η επιβλητική μορφή του Χριστού Παντοκράτορος εν μέσω μεγαλοπρεπούς φωτοστεφάνου με τα χρώματα της ουράνιας άψιδος και φωτάρει επί φύλλου εκ καθαρού χρυσού, ως μία μικρη χαριτωμένη κονκάρδα (λόγω του ύψους) καίτοι κατέχει σεβαστάς διαστάσεις και διάμετρον τεσσάρων και πλέον μέτρων. Γύρω του υποκλίνονται εν χορώ οι Άγγελοι, οι Αρχάγγελοι, η Θεοτόκος και ο Πρόδρομος, όλοι σε φόντο φύλλου χρυσού και με ανάστημα τεσσάρων μέτρων που μόλις δειχνει δύο, λόγω του καταχορύφου της οπτικής άκτίνος τα Πολυόμματα Χερουβείμ, τα Εξαπτέρυγα, οι θρόνοι, εις τοιαύτην άρμονίαν συνόλου και γλυκύτητα ώστε το θλέμμα μεταρσιώνεται εις μίαν ασύλληπτον προς τα ουράνια έλξιν.

Θαυμάζει κανείς την δεξιοτεχνίαν του κ. Ν. Στρατούλη εις την προσπάθειαν να έναρμονίση τας κολοσσιαίας διαστάσεις του χώρου εις ύψος και εις βάθος και τας έκτεταμένας επιφανείας με την κομψότητατης αναλογίας και της φυσικότητος. Το ύψος της τέχνης, έξω από την προσωπικότητα του καλλιτέχνου, είναι μία πειθαρχημένη απεικόνισις της εξειλιγμένης Κρητικομακεδονικής Νεοβυζαντινής Αγιογραφίας που τόσον καλλιεργήθηκε στη Ζάκυνθο, οπόθεν ο κ. Στρατούλης ωρμήθη. Νεαρώτατος μετέβη εις την Ιταλίαν, στενώς συνεργασθείς εκεί με τον (πατέρα) Πελεκάσην. Ακολούθως εις Αθήνας, Πειραιά, Αίγυπτον, Αμερικήν, εκόσμησε με έργα της τέχνης του πολλούς και μεγάλους ναούς και με την πείραν του επεθλήθη ως καλλιτέχνης μεγάλης δυναμικότητος έμπνέων την εμπιστοσύνην και βοηθών θετικώς τας προσπαθείας της Διευθύνσεως αναστηλώσεως βυζαντινών μνημείων του Υπουργείου Παιδείας.

Τοιουτοτρόπως χάρις είς τον κ. Στρατούλην η πόλις μας άπόκτα έν τῶ ναῶ Αγίου Διονυσίου, ένα περικαλές μνημείον βυζαντινής τεχνης. Μέχρι της στιγμής έκτὸς τοῦ Παντοκράτορος, έτερματίσθη ὁ κύκλος τῶν δέκα ἓξ Προφητῶν τῶν δέκα ἓξ Αποστόλων των τεσσάρων Ευαγγελιστῶν καὶ ἡ Πλατυτέρα μὲ τὰ ἐνδιάμεσα διαζώματα καὶ τὰς διακοσμήσεις. Όλα συγκροτοῦν μίαν ἀριστοτεχνικὴν ἁρμονίαν καὶ κρατοῦν ἐκθαμβον τὸν θεατήν. Ἐκεῖνο ποὺ εὐθὺς ἀμέσως θαυμάζει ὁ θεατὴς εἶναι ἡ κομψότης καὶ ἡ εὐλυγισία, ἡ γλυκύτης τῶν χρωματισμῶν καὶ τῶν πτυχώσεων, ἀλλὰ καὶ ἡ αὐστηρὰ ἐπιβλητικότης τῶν μορφῶν, π. χ. τοῦ Αποστόλου Ανδρέου, ποὺ ἐνθυμίζει τὸ ὡραῖο ψηφιδωτὸ τῆς Ροτόντας (Θεσσαλονίκης), τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, τοῦ Λουκᾶ κ.λ.π. Όλαι μετέχουν τῆς ἀρχετύπου βυζαντινῆς ἁπλότητος τοῦ αὐστηροῦ καὶ ἀσκητικοῦ θλέμματος, ἀλλὰ συνδυάζουν τὴν συμπάθειαν τῆς ἁγιοσύνης καὶ τῆς ἀνθρωπίνης αἰσθητικῆς, χωρὶς νὰ ξεφεύγουν ἀπὸ τὴν συνήθειαν τοῦ θλέμματος τῶν Πατρινῶν εἰς τὸ προηγούμενον τῆς ἐντυπωσιακῆς πολυχρωμίας τῶν ἄλλων ναῶν. Θὰ ἦτο εὐτύχημα νὰ μὴ διακοπῇ ἢ νὰ μὴν ἐλλάξῃ χέρια τεχνίτου τὸ κολοσσιαῖον αὐτὸ ἔργον. Σ' αὐτὸ πρέπει νὰ ἐπιστηθῇ ἡ προσοχὴ τοῦ Σεβασμιωτάτου καὶ τῶν ἑκάστοτε ἐπιτρόπων. Ἡ προσπάθεια θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον νὰ συνεχισῇ.

Δ.

—Τὰ καινούργια παπούτσια μὲ στε- νεύουν φοβερά, χρυσό μου. Δὲν μπορῶ νὰ χορέψω.

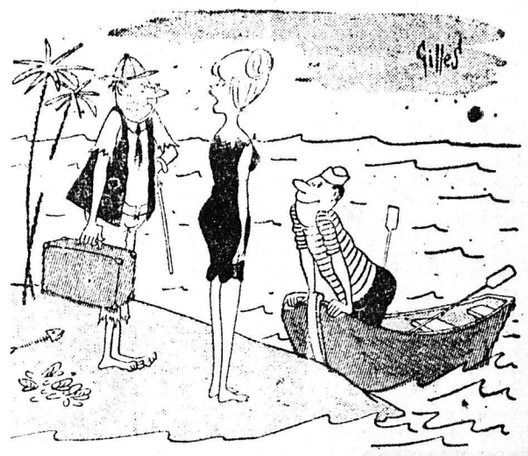

—Ἦλθε, λέει, εἰδικῶς μόνο γιὰ νὰ ζητήσῃ τὸ χέρι μου.

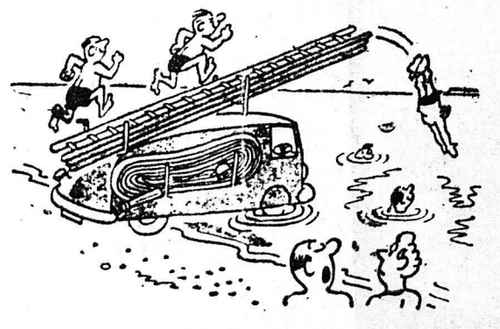

—Εἶναι ἡ ἡμέρα ἀργίας τῶν πυρο- σβεστῶν.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ κατανυκτικῆς ἑορτῆς

ΤΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Τοῦ εἰς Παρισίους διακόνου κ. Π. Σιμιγιάτου

ΠΑΡΙΣΙ. (Μορτιος). Ἂν μέχρι τοῦδε, ἡ καθόλου ὀρθόδοξος σκέψις ἐγένετο γνωστὴ εἰς τὴν Δύσιν, τοῦτο σαφῶς καὶ ὡρισμένως, ὀφείλεται εἰς τὸ Ρωσικὸν Ὀρθόδοξον Θεολογικὸν Ἱνστιτοῦτον τῶν Παρισίων, τὸ εὑρισκόμενον ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, διὰ τῶν διακριμένων αὐτοῦ καθηγητῶν. Εἰς ἀπὸ τοὺς τομεῖς τῆς πνευματικῆς ἐργασίας τοῦ εἰρημένου Ἱνστιτούτου εἶναι καὶ ἡ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν καθιέρωσις ἑορτασμοῦ καὶ τέλεσις τῆς Θ. Λειτουργίας εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, τῇ σεπτῇ μνήμει τῶν Τριῶν Μεγάλων Ἱεραρχῶν καὶ διδασκάλων τῆς Οἰκουμένης.

Οὕτω καὶ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος τὴν 12ην Φεβρουαρίου κατὰ τὸ ὑπὸ τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἀκολουθούμενον παλαιὸν ἡμερολόγιον ἐνώπιον ὄντως οἰκουμενικοῦ ἐκκλησιάσματος, ἐτελέσθη εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Σεργίου τῆς Σχολῆς ἀρχιερατικὴ λειτουργία, ὑπὸ τῶν θεοφιλεστάτων Ἐπισκόπων Κατάνης κ. Κασσιανοῦ καὶ Ρηγίου κ. Μελετίου συμπαραστατουμένων ὑπὸ τῶν Πατέρων Ἰακώβου Ἰωλλου, Ἀθανασίου Βασιλοπούλου, Ἀλεξίου Κνιαζεφ, Ἡλιοῦ Μελύα, καὶ τῶν διακόνων Ἱερεμίου Καλλιγιώργη κ.ἄ. Παναγιώτου Σιμιγιάτου.

Παρέστησαν ἡ Α. Ε. ὁ Πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Φίλων, ὁ Θεόφ. Ἐπίσκοπος Τρωάδος κ. Ἀνδρέας, ὁ ἐπ.τιμος Πρόεδρος τῶν ἐν Γαλλίᾳ Προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν Πάστωρ Μᾶρκος Μπαῖγερ, ὁ αἰδεσ. π. Ντυμόν, διευθυντὴς τοῦ Ἱνστιτούτου «ΙΣΤΙΝΑ», πολλαὶ προσωπικότητες τῆς Καθολικῆς, Παλαιοκαθολικῆς, Ἀγγλικανικῆς καὶ Προτεσταντικῆς Ἐκκλησίας, οἱ καθηγηταὶ τοῦ Ἱνστιτούτου καὶ οἱ φοιτηταὶ αὐτοῦ.

Διαρκούσης τῆς ἱεροτελεστίας ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Κατάνης κ. Κασσιανὸς καὶ Πρύτανις τοῦ Ἱνστιτούτου ἐξῆρε τὴν σπουδαιότητα τῶν μέχρι τοῦδε ἐπιτελεσθέντων εἰς τὸν τομέα τῶν διεκκλησιαστικῶν σχέσεων ἔργων διὰ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης καὶ προσευχῆς τονίσας περαιτέρω, ὅτι ἡ πραγματοποίησις τῆς τοσοῦτον ποθουμένης ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν μόνον θεία συνάρσει δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θ. Λειτουργίας ἐπηκολούθησε πρόγευμα εἰς ὃ παρεκάθησαν οἱ παρακολουθήσαντες τὴν Θείαν Λειτουργίαν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τούτου ἡ Α. Ε. ὁ Πρέσβυς κ. Φίλων προσφωνῶν τοὺς συνδαιτημόνας ἐξέφρασε τὴν χαρὰν του διὰ τὴν λαμπρὰν ταύτην ὁμήγυριν καὶ διετύπωσε θερμὴν τὴν εὐχήν, ὅπως ὁ Κύριος ἐπακούσῃ τῶν δεήσεων τῶν ἀπανταχοῦ χριαστιανῶν, πραγματοποίηση τὴν αἰτουμένην ἕνωσιν. Ἐν συνεχείᾳ τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ρηγίου κ. Μελέτιος εἰπὼν μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικά: «Ἡ ἀφύπνισις τῆς χριστιανικῆς συνειδήσεως ὅπως ἀναλάβῃ τὰς εὐθύνας αὐτῆς ἐν μέσῳ ἑνὸς κόσμου κατατατσυχθέντος ὑπὸ τοῦ ἄγχους καὶ παλαίοντος ἐναντίον τῶν καταστρεπτικῶν καὶ ἀνατρεπτικῶν δυνάμεων, δέον ὅπως θεωρηθῇ ὡς θεῖον δῶρημα. Καθῆκον ἡμῶν ἀδιάλειπτον ὀφείλει νὰ εἶναι ἡ ἀμοιβαία κατανόησις καὶ ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη, ἀπομακρυνομένων τῶν δυσχερειῶν, αἱ ὁποῖαι ἐνίοτε δὲν προέρχονται εἰμὴ ἐκ παρεξηγήσεων συσσωρευθεισῶν συνεπείᾳ αἰώνων χωρισμοῦ...».

ΠΑΝΑΓ. ΣΙΜΙΓΙΑΤΟΣ
Διάκονος ἔγγαμος τῆς ἐν Παρισίοις Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Στεφάνου.

ΣΧΟΛΗ ΣΟΦΕΡ
Τηλέφωνον 23—45 Πάτρα

Ὅλοι εἰς τοὺς ἀγροτικοὺς Συλλόγους

Ο ΚΟΙΜΩΜΕΝΟΣ ΛΕΩΝ
Ο ΑΓΡΟΤΗΣ, ΑΣ ΑΦΥΠΝΙΣΘΗ

Τοῦ κ. Θεοδ. Ἀνδρουτσοπούλου

«Ὁ Κοιμώμενος λέων», ἔτσι ἐχαρακτήρισε κάποιος συνομιλητής μου τὸν ἀγροτικὸν Κόσμον. Κοιμώμενον λέοντα. Καὶ πράγματι, δυστυχῶς κοσμάεμβα μακαρίως, ὁ ἀγροτικὸς Κόσμος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐν τούτοις στηρίζεται ἡ Κρατικὴ Μηχανή. Δὲν ὑπάρχει κανὲν ἐπάγγελμα ἀνοργάνωτον. μόναν ἡμεῖς οἱ ἀνόητοι, τὸ ἀσυνάρτητον μπου λεῦκι.

Ὅλοι τὸ ἔχουν ἀναγνωρίσει, καὶ δὴ ὁ Πολιτικὸς Κόσμος ποὺ διέπει τὰ πάντα, ἀνεξαρτήτως παρατάξεως. Γι' αὐτὸ βλέπουμε στοὺς λόγους των στὰς διακηρύξεις των, στὰ προγράμματά των, ὅλοι περὶ ἀγροτῶν ὁμιλοῦν. Βλέπομε τὴν Ἀγροτικήμας Τράπεζαν καὶ μᾶς χορηγεῖ ὅ,τι θέλομε. Δάνεια, γεωργικὰ φάρμακα, ὅσα μᾶς χρειάζονται διὰ νὰ θελτιώσωμεν τὴν παραγωγήν μας. Τί γίνεται ὅμως; Μόλις τὰ διάφορα προϊόντα μας, τὰ ὁποῖα μὲ τόσους κόπους ὑγάζουμε, ἔρχονται στὴν κατανάλωσι, τελεία ἡ καταστροφὴ μας. Συναγωνιζόμεθα ποιὸς θὰ πωλήσῃ φθηνότερα τὸ εἶδος του μὴ τοῦ μείνῃ ἀπούλητο καὶ ἂς γίνῃ θάλασσα!!! Οὐδεὶς ἐνδιαφερόμενος οὐδεμία ἐπίθλεψις, εὐδεὶς πονῶν. Σὰν τυφλοὶ θαδίζομεν, εἰς τὴν καταστροφήν.

Παράδειγμα αἱ περίφημοι λαῒκαὶ ἀγοραί, ἡ καλλίτερα ἀγροτικαὶ καταστροφαί. Ὁ συναγωνισμὸς ἐκεῖ τῆς πτώσεως τῶν τιμῶν.

Γιατὶ αὐτὰ ὅλα; Διότι, κοιμώμεθα. Εἴμεθα ἀνοργάνωτοι. Διότι ἂν εἴμεθα ὠργανωμένοι, ὅλοι εἰς τοὺς ἀγροτικοὺς μας Συλλόγους, καὶ καταφτίζαμε διὰ νόμου τὰς Ἐπιτροπὰς παρακολουθήσεως τῶν προϊόντων μας δὲ ὅσια δὲν θὰ παρετηρεῖτο τὸ σημερινὸν φαινόμενον, νὰ φθάνῃ ἡ ντομάτα 50 λεπτὰ στὴν λαϊκὴ ἀγορά, καὶ τὸ σταφύλι ἕνα φράγκο τὸ κιλὸ γιὰ κρασί!

Ἕως πότε ὅμως; Τὸ κακὸ αὐτό, προσπαθεῖ πρὸς τιμήν του, νὰ τὸ ἐξαλείψῃ, ὁ Ἀγροτικὸς Σύλλογος Ἀχαΐας. Βλέπομεν μετὰ χαρᾶς τὸ Συμβούλιον, αὐτὸ ὑπὸ τὸν νέον Πρόεδρον αὐτοῦ κ. Ἀνδρέαν Πολυδωρόπουλον, σπεύδοντας ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό, νύχτα καὶ ἡμέρα ὅπως ἀφυπνίσουν τὸν «Κοιμώμενον λέοντα». Θὰ τὸ ἐπιτύχουν αὐτό; Βέβαια μὲ τὴν ἄκαμπτον ἐπιμονήν των, θὰ τὸ ἐπιτύχουν. Χρειάζεται ὅμως κόπος. Χρειάζονται πηλάλες. Χρειάζονται ἔξοδα. Γι' αὐτὸ οἱ τῶν χωρίων Ἀγροτικοὶ Σύλλογοι, πρέπει, διὰ συνεχῶν ὁμιλιῶν, νὰ γεμίσουν τὸ ξεροκέφαλο, τῶν χωριανῶν των ἀγροτῶν, ὅτι εἶναι ἱερὸν των καθήκον, νὰ ἐγγραφοῦν ὅλοι εἰς τοὺς Συλλόγους των, καὶ νὰ καταθέτουν, τὴν ἐλαχίστην εἰσφοράν των, ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ σκοποῦ, διότι δὲν χρεωστοῦν τίποτε αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ τρέχουν μέσα στὰ χωριὰ ἀφήνοντας, τὰς ἐργασίας των, καὶ δαπανῶντας ἀπὸ τὴν τσέπην των, γιὰ τὰ συμφέροντα τὰ δικά μας.

Πόσο τοὺς χαίρουμαι ὅμως, καὶ τοὺς νοσταλγῶ. Ἡ ἡλικία μου, ὅμως καὶ ἡ ὑγεία μου, δὲν μοῦ τὸ ἐπιτρέπουν νὰ εἶμαι μαζύ τους καὶ ἐγὼ ὡς ἁπλοῦς ἀγρότης.

Ξυπνῆστε ἀγρότες. Ξυπνῆστε. Ἀρκετά. Ἦλθεν ὁ καιρὸς πλέον Ἀγαπητὲ φίλε κ. Πολυδωρόπουλε, μὲ τοὺς ἐκλεκτούς συνεργάτας Σου, προχώρει εἰς τὸ βαρὺ καὶ δύσκολο ἔργον Σου.

Μηχανήματα ΗΛΕΚΤΡΟΣΥΓΚΟΛΛΗΣΕΩΣ
ELIN
ΑΥΣΤΡΙΑΣ
ΑΠΟ 180 ΜΕΧΡΙ 300 ΑΜΠΕΡ
(ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΙΚΑ)
ΕΞΑΡΤΗΜΑΤΑ ΗΛΕΚΤΡΟΣΥΓΚΟΛΛΗΣΕΩΣ
ΗΛΕΚΤΡΟΔΙΑ ΣΙΔΗΡΟΥ & ΕΙΔΙΚΑ
Ε.Κ. ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
Μαιζώνος 89 · Τηλ. 46-72
ΠΑΤΡΑΙ

ΤΗΝ 16ην ΜΑΡΤΙΟΥ

ΜΙΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΣ ΕΦΕΔΡΩΝ ΕΙΣ ΜΟΝΑΧΟΝ

Τὴν 16ην Μαρτίου 1962 συγκαλεῖται ὑπὸ τῆς «Γερμανικῆς Ἐπιτροπῆς Διεθνοῦς Συσφύξεως Συναδελφικῶν Σχέσεων Πολεμιστῶν Θυμάτων Πολέμου καὶ Συνταξιοδοτουμένων Χηρῶν» εἰς τὸ Μόναχον Δυτικῆς Γερμανίας συγκέντρωσις ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως τῆς Δυτικῆς Γερμανίας, μὲ συμμετοχὴν ἀντιπροσώπων τῶν Πολεμιστικῶν Ὀργανώσεων ὅλων τῶν Χωρῶν τοῦ Ἐλευθέρου Κόσμου.

Ἡ φιλικὴ καὶ διεθνὴς αὕτη συγκέντρωσις σκοπεῖ τὴν συνενόησιν καὶ σύμφιλίωσιν τῶν παλαιῶν ἀντιπάλων τῶν χωρῶν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἀντιστάσεως καὶ τῆς κομμουνιστικῆς ἰδεολογίας ἥτις, ἀναμφιβόλως ἀντιπροσωπεύει τὸν μεγαλύτερον κίνδυνον εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Εἰς τὴν συγκέντρωσιν ἐκκλήθη ὁ Πρόεδρος τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Παλαιῶν Πολεμιστῶν Ἑλλάδος Ν. 751—1836 κ. Νικόλαος Πεντεφούνης ὅπως συμμετάσχῃ μὲ ἑξαμελῆ ἀντιπροσωπεία.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Στὴν αὐλὴ ἑνὸς «ἀσύλου» δέκατρελλοί, κρατῶντας ὁ ἕνας τὴ μέση τοῦ ἄλλου καὶ φωνάζοντας «φσὶτ—φσίτ», περιστάνουν τὸν σιδηρόδρομο.

—Μὲ κούρασε ὅλη μέρα αὐτὴ ἡ ἱστορία, λέει ὁ φύλακας τοῦ ἀσύλου σ' ἕναν ἐπισκέπτη.

—Μὴν τοὺς θλέπεις τότε.

—Μὰ δὲν ἐναι ποὺ τοὺς θλέπω. Μὲ πειράζει ὁ καπνὸς στὰ μάτια.

—Λοιπόν, γιατὶ ζητᾶνε διαζύγιο, κυρία μου; ρωτᾶ ὁ δικαστὴς τὴν ἐνάγουσα.

—Σκεφθῆτε, κύριε δικαστά, ὅτι μπορεῖ νὰ περνοῦσε ἀκόμη κι' ὁλόκληρος μήνας, χωρὶς ὁ σύζυγός μου νὰ μοῦ πῇ μιὰ λέξι.

—Δὲν τὸ ἔκανα ἐπίτηδες, ἐπεμβαίνει ὁ σύζυγος. Ἁπλῶς, δὲν ἤθελα νὰ τὴν διακόψω.

Ἀθηναϊκὴ ἐφημερὶς ἔγραψε προχθὲς τὸ ἑξῆς, πρωτάκουστον.

Γνωρίζουν οἱ ἀναγνῶσται ὅτι ἕνα γράμμα καψαλισμένο εἰς τὰς γωνίας του ἀποτελεῖ μομφὴν τῶν οἰκείων μιᾶς κόρης; Αὐτὸ δὲν τὸ ἤξερα ὀβτὲ ἐγώ, καὶ μοῦ τὸ ἐπληροφόρησε μία συμπαθεστάτη κυρία:

—Εἶδα τὴν ὑπηρέτριά μου νὰ ἀλλάζῃ χρῶμα, ὅταν ἄνοιξε ἕνα γράμμα, ποὺ ἔλαβε ἀπὸ τὸ χωριό της, ἀπὸ τοὺς δικούς της. Καὶ ὅταν τὴν ἐρώτησα τί ἔχει, μοῦ ἀπεκρίθη: «Ποιὸς ξέρει τί διαβολὲς τοὺς εἶπαν, γιὰ νὰ μοῦ στείλουνε γράμμα, καμένο στὶς γωνιές!»...

Ἠμπόρεσκα ἀπὸ διδασκόμενος...

Ἔτσι, ἔμαθα ὅτι ἕνα γράμμα καμένο εἰς τὶς γωνιὲς, ἀποτελεῖ τὸ πιὸ εὐγλωττον «κατηγορῶν» ἐναντίον μιᾶς κόρης, ποὺ ἀρχίζει νὰ λοξοδρομῇ ἀπὸ τὴν εὐθεῖαν ὁδόν. Τὸ «κατηγορῶν» τῆς ἀγνῆς ἐπαρχίας, ποὺ ταχυδρομεῖται πρὸς τὴν ἀμαρτωλὴν πρωτεύουσαν ὑπὸ τύπον μορφῆς καὶ πιθανῶς προειδοποιήσεως.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ, παιδίατρος Ἐπιστημονικὸς Διευθυντὴς Νοσοκομείου Παίδων, ὁδὸς Γερονταρα ὑπὸ Τηλ. 24—39.

ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑΡΙΑ

Τὸ γραφεῖον τοῦ πολιτευτοῦ τοῦ Κόμματος Προοδευτικῶν (Σ. Μαρκεζίνη) δικηγόρου κ. ΝΙΚΟΥ Ι. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ, (Φιλοποίμενος 39) παρέχει δωρεὰν τὴν συνδρομήν του διὰ τὴν ἔκδοσιν ἐκλογικῶν

ΠΡΟΤΥΠΟΣ
ΠΑΙΔΙΑΤΡΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ
"Ο ΑΓΙΟΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ"
ΣΤΕΦ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΙΔΙΚΟΥ ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΥ
ΘΕΡΜΟΚΟΙΤΙΔΕΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΤΥΠΟΥ
διὰ πρόωρα καὶ ἐξησθενισμένα βρέφη (νεογνὰ)
ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ ΟΞΥΓΟΝΟΘΕΡΑΠΕΙΑΣ
Συνεχὴς παροχὴ ὀξυγόνου ἐπὶ ἀσθενειῶν πνευμόνων καὶ καρδίας.
ΜΑΙΖΩΝΟΣ 52, ΤΗΛ. 27—31' ΠΑΤΡΑΙ

ΚΑΛΛΙΤΕΥΝΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΔΗΜ. Α. ΒΡΗ
ΟΔΟΣ ΠΑΤΡΕΩΣ 49. ΤΗΛ. 53-52
ΕΚΤΕΛΟΥΝΤΑΙ ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ
ΕΠΙΣΗΣ ΜΠΙΛΙΕΤΑ, ΦΕ.Υ.Γ—ΒΟΛΑΝ, ΑΓΓΕΛΤΗΡΙΑ ΓΑΜΩΝ ΜΕ

ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ ΜΟΤΕΡ
ΕΛΒΗΜΑ
Διὰ τὴν
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΝ
ΒΙΟΤΕΧΝΙΑΝ
ΓΕΩΡΓΙΑΝ
τριφασικὰ μονοφασικὰ
ΔΙΑΚΟΠΤΑΙ ΑΥΤΟΜΑΤΟΙ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΙ
ΔΙΑΚΟΠΤΑΙ
Παντὸς τύπου
Ε.Κ. ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
Μαιζώνος 89 · Τηλ. 46-72
ΠΑΤΡΑΙ

Ὑπὸ Κ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΑΡΧΕΙΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΧΑΙΡΕΤΗ

Σημείωμα κ. ΓΙΑΝ. ΠΑΝΙΤΣΑ

Καρπὸς ἐπίπονος ἱστορικῆς ἐρεύνης πρωσπάθειας τὸ νέο βιβλίο τοῦ Κώστα Τριανταφύλλου ἔρχεται νὰ μᾶς ἀποκαλύψῃ μιὰ οἰκογένεια ἀπὸ τὶς πιὸ ἀνθοφόρες χαΐες καὶ τὶς πιὸ ἐνδοξες τῆς πόλεώς μας ποὺ ἡ ρίζα της ἀρχίζει κάπου στὰ μεσαίωνα καὶ οἱ κλάδοι της φτάνουν στὸν καιρό μας. Πρόκειται γιὰ τὴν οἰκογένεια Χαιρέτη. Ἡ οἰκογένεια Χαιρέτη πολλοὺς ὀνομαστοὺς ἄνδρες ἔ-

Ὡσσε σὲ κάθε τομέα τῆς ζωῆς καὶ καὶ ἴσως κανένας ἀπὸ αὐτοὺς δὲν ἔφ- σε σὲ πανελλήνιο ὕψος, πολλοὶς ἔφ- ζει νὰ τοὺς θυμίζαμε γιατὶ στὴν ὥρα τους ἔδωσαν τὸ παρόν τους ὅ- ἔπρεπε νὰ τὸ δώσουν. Εὐκαιρία γι' αὐ- τὸ τὸ βιβλίο στάθηκε στὸν Κ. Τ. ν- μικρὸ ἡμερολόγιο τοῦ Κήρυκου Λ- ρέτη ποὺ μὲ πολλὴ ἀγάπη τὸ παρου- πιάζει καὶ μὲ σοφὴ φροντίδα καὶ σ- τὸ καὶ ὅτι ἄλλο σχετίζεται μὲ τὴν οἰ- κογένεια. Τὸ ἡμερολόγιο ἴσως δὲν χει σήμερα καμμιὰ καλλιτεχνικὴ ἀ- ξία ἂν καὶ δῶ καὶ κεῖ φαίνεται ν- εἶναι γραμμένο ἀπὸ ἰδιόρυθμο ἄνθρω- καὶ ἡ σημασία του σὰ ἱστορικὸ ν- γὴ ἐλάχιστη εἶναι ἀλλὰ παρόμοια φωνὴ ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ δοκιμ- ἀπὸ ἐθνικὴ συγκίνηση σαλπίζει τὴ π- πανάσταση τοῦ γένους καὶ καλεῖ σ- ἀγῶνα. Εἶναι ἡ ψυχὴ τοῦ μεγ- ου μέρους τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καιροῦ του τὰ λόγια του, τὰ ἔ- στῶν ἐκείνων ποὺ μὲ πόνους καὶ

Τὸ Ἔκτισαν τὴ μικρὴ μας πατρίδα ἕνα μνημόσυνο στὴ μνήμη τους